

[Justitsministeren.]

Udtalelse er tilstrækkelig. Den siger udtrykkeligt, at den Hovedregel, at en fornærmet Tjenestemand selv maa anlægge Injuriesøgsmåal, ikke er undtagelsesfri. Undtagelsen er netop Regelen i Retsplejelovens § 725, 3die Stykke, men denne Bestemmelse har baade efter sin Art og efter Praxis den ganske specielle Undtagelses Karakter.

Det hedder i Retsplejelovens § 725, 3die Stykke, at Statsadvokaten, naar han finder, at en offentlig Interesse kræver, at en strafbar Handling, der ordinært er Genstand for privat Paatale, gøres til Genstand for offentlig Forfølgelse, kan rejse Paatale efter de Regler, der gælder for offentlig paatale Forbrydelser. Bestemmelsen er kun tænkt som en Undtagelsesbestemmelse og fremtræder som en saadan. Statsadvokaterne vil derfor i Almindelighed for det første ikke gøre noget for at efterspore, om saadanne Handlinger er foretaget, og for det andet kun i et meget ringe Antal Tilfælde rejse Tiltale, selv om det kommer til deres Kundskab, at en Embedsmand er blevet fornærmet.

Det er nemlig meget vanskeligt at afgøre, hvornaar Paragraffens Betingelse er opfyldt, altsaa at en offentlig Interesse kræver, at der skrides ind. Set fra et vist Synspunkt kan man hævde, at enhver Fornærmelse mod en Embedsmand kræver en offentlig Indskriden, naar Embedsmanden er blevet fornærmet i sin Egenskab af Embedsmand eller i Anledning af Udøvelsen af sine Embedspligter; men denne Opfattelse har Anklagemyndigheden ikke haft, og Statsadvokaterne har derfor hidtil kun taget Spørgsmaalet om Tiltales Rejsning op til Overvejelse paa Foranledning enten af den fornærmede eller af Myndigheder, der særlig havde Interesse i Sagen, f. Eks. Centraladministrationen, men, saa vidt Justitsministeriet bekendt, aldrig af egen Drift.

Jeg skal herom yderligere oplyse, at Rigsadvokaten har udtalt, at han ikke fra sin Funktionstid, det vil sige siden den 24. Januar 1925, kender noget Tilfælde, hvor en Statsadvokat har anvendt § 725, 3die Stykke, af egen Drift, men at der vistnok før den Tid har været et Par Tilfælde.

Det er derfor ganske misvisende, naar det ærede Medlem i Bemærkningerne i Udvalgsbetænkningen vil give det Udseende af, at man allerede nu i § 725 skulde have en gældende Regel, som gør den Regel, der var bragt i Forslag, overflødig. Efter § 725, 3die Stykke, er det tværtimod saadan, at Myndighederne kun undtagelsesvis skal

sætte sig i Gang, medens det efter Forslagets Vedtagelse vilde være blevet saadan, at Myndighederne skulde tage Sagerne op til Undersøgelse og Fremme, medmindre den paagældende selv frabad sig, at Sagen blev ført. Det Resultat, som det ærede Medlem ønsker — maa jeg tro —, at der altid skal være nogen, der drager Omsorg for offentlig Paatale, naar Embedsmænd bliver fornærmet, det vilde han kun have kunnet naa, hvis han havde stemt for de Forslag, som har været forelagt. Den Tilstand, som bestaar, er ikke denne, men en helt anden, nemlig at man kun undtagelsesvis rejser offentlig Tiltale i saadanne Tilfælde.

Som sagt, hvis det ærede Medlems Udtalelser blot havde været rettet mod mig, skulde jeg ikke have ønsket dem, men jeg har ment mig forpligtet til at tage til Orde mod dem paa de Embedsmænds Vegne i Justitsministeriet, som har beskæftiget sig med denne Sag, og som, saaledes som jeg oplyste det ærede Medlem om den 19. Januar, da disse Lovforslag var til første Behandling, har skrevet de Bemærkninger, som jeg har ladte trykke og bringe til Rigsdagen uden at rette en Tøddel deri.

Jeg tror, det ærede Medlem spurgte mig om en Overskrift, der har staaet i „Social-Demokraten“, hvori det hed, at Dommer Thrane har beskyttet — ja, jeg husker ikke bestemt, om det var Ordet, men saadan var Meningen — beskyttet Nazisterne, da de var for Retten; maaske Ordet „beskytte“ ikke er det rigtige, men det var noget lignende, og det ærede Medlem spurgte, om jeg mente, det var rigtigt og tilladeligt, at „Social-Demokraten“ havde skrevet saaledes. Det Spørgsmaal maa jeg svare benægtende paa; men naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt der skal skrides ind af det offentlige, maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den paagældende Bestemmelse i Straffelovens Kapitel om Ærefornærmelse foreskriver, at kun hvor en Embedsmand er beskyldt for en saa haard Forbrydelse, at han kunde miste sit Embede derved, er det det offentlige, der skrider ind.

Det kan ikke hjælpe, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet, for det er rigtigt, og den Fortolkning, som han har fremsat, er urigtig. Det ærede Medlem har jo Lov at have en anden Mening, end Embedsmændene i Justitsministeriet har, og der kan jo ogsaa tages fejl i Justitsministeriet, vi er jo ikke aldeles ufejlbarlige, men det er det ærede Medlem Hr. Pürschel heller ikke, og naar han nu havde en anden Mening end den, der er raadende i Justitsministeriet, var der jo ikke noget i Vejen for, at